

mede, kørte mig til Koncert, Teater, endog til Beriderforestilling, som jeg afskyr; men min Tanke var bestandig hos dig, jeg færdedes i Dresack, i Ausserhof, — alt har jeg genoplevet og genoplevet paany vaagen og i dejlige Drømme.

„Igaar Aftes kom jeg altsaa hertil og blev straks modtaget med en Nyhed, der har gjort et lidt førstemmende Indtryk paa mig, skønt jeg ikke var uforberedt. Nanny er iforgaars bleven forlovet med Dyhring. Jeg er slet ikke glad for det Parti. Dyhring har som Journalist og Menneske altid været mig i høj Grad imod, men Nanny synes meget lykkelig. Ogsaa han er vistnok i Øjeblikket saa forelsket, som han overhovedet er i Stand til at blive. Han var her iaftes, da jeg kom, og det var jo, som du kan tænke dig, lidt underligt for mig at se dem sidde sammen inde i Kabinettet, hvor vi to saa ofte sad, og høre dem hviske og le. Men nu skal jeg ikke igen forfalde til schwer-mütige Betragtninger. Vor Tid kommer ogsaa, Per! Jeg søger Trøst i den Tanke, at der nu er gaaet ni Døgn, siden vi skiltes, — ni Døgn af de Gud veed hvormange hundrede, der endnu skal skifte med Dag og Nat, inden jeg igen holder dig i mine Arme!

„Hvor mon du er idag? I Wien? I Budapesth? Jeg ser dig for mig — ak, altfor tydeligt! — i din brune Rejsepjækkert og med dine velsignede røde Kinder, som jeg i Tankerne atter og atter kysser. Veed du, jeg drømte igen inat om den store Skov i Laugendalen. Aldrig vil jeg glemme noget Minut af den dejlige lange Dag, vi tilbragte der. Husker du Fuglen, der satte sig til at synge over vore Hoveder? Og vort Hvil ved Kilden, hvor du (som du sagde) tildrak dig dine Ungdomssynders For-